

လမင်းမိုမို

ကိုယ်ကချစ်တဲ့...ကိုယ်ချစ်ရယ်
သူကချစ်တဲ့...သူချစ်ရယ်

(၁)

"ရှေ့ကအခန်းပါ အစ်မ၊ တည့်တည့်မှာ ဗီအိုင်ပီဝမ်း"

ဧည့်ကြိုကောင်လေး နောက်ကနေ ငြင်းခုံရယ်မော ဆူညံစွာ ပါလာသော လျှပ်တို့ တစ်အုပ်စုလုံးမှာ အားလုံးပေါင်း ခြောက်ယောက်။ သူငယ်ချင်းဟောင်းတွေ ပြန်ချိန်းပြီး ဆုံတွေ့ကြတာမို့ အားလုံးဟာ စကားတွေ ရေပက်မဝင်အောင် ပြောမကုန် ဆိုမဝ ဖြစ်နေကြတဲ့ အထဲ တစ်မူကွဲကာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေမိသူက လျှပ်ပါ။

တိတ်ဆိတ်တယ် ငြိမ်သက်တယ် ဆိုပေမဲ့ သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ စကားဝိုင်းထဲ ရောနှော ဆူညံ မနေမိတာသာရှိပြီး လျှပ်ရဲ့ စိတ်အစဉ်ကတော့ ရိုလာကိုစတာလို ဒလကြမ်း အပြေးနှင်နေပါသည် ။ လူးကာ လွန်ကာ ကွေ့ကာ ကောက်ကာ ရင်တဒိတ်ဒိတ်တုန်လိုက်၊ အသည်းအေးလိုက်၊ လုပ်ခနဲ လှိုက်ဖိုလိုက် ဖြစ်နေစေတဲ့ စိတ်အတွေး တို့ က . . .

ထုံးစံအတိုင်း မောင်နှင့် သာ ပတ်သက်မြဲပါပဲ။

"လျှပ်"

"အင်"

"ဟဲ့... လျှပ်၊ နင် ဘာလို့ နောက်ချန်နေတာလဲ၊ လာလေ မြန်မြန်"

"ခဏလေးပါဟယ်၊ ငါ ဖုန်းကောလ်လေး တစ်ခု လုပ်ဖို့ ရှိလို့ ပါ"

"တစ်လမ်းလုံးလည်း ခေါ်နေတာ"

"ခုထိ ခေါ်လို့ မရသေးလို့ ပါဟယ်၊ အထဲကျ ဖုန်းမမိမှာ စိုးလို့ ပါ"

"အခန်းထဲမှာ လည်း ဖုန်းမိပါတယ်ဟဲ့"

ဘယ်လိုပင်ဖြစ်စေ လျှပ်ကတော့ ခြေလှမ်းလေးကို နှေးကာ မောင့် ဖုန်းကိုသာ ထပ်ခါ ထပ်ခါ နှိပ်နေပါသည်။ ။

Please pick up the phone မောင်... ။

မြည်နေတယ်လေ။ တစ်ဖက်မှာ ခေါ်နေတယ်လေ။ လိုင်းမဝင်တာ လည်း မဟုတ်၊ ဧရိယာ ပြင်ပလည်း မဟုတ်။ မောင် မကိုင်တာလား၊ မကြားတာလား။

ဒီနေ့ လျှပ်တို့ သူငယ်ချင်းအုပ်စု ချိန်းဆိုပြီး အပြင်မှာ နံနက်စာ စားကြသည် ။ အဲဒီနောက် ခရီးဆက်လိုသေးတာကြောင့် Music Box ကို ဖုန်းလှမ်းဆက်ကြည့်ပြီး အခန်းကျယ်တစ်ခန်း လှမ်းချိတ်ထား လိုက်တာပါ။ စားမည် သောက်မည် ဆိုမည် အော်မည် ကဲမည် ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်တွေနဲ့ ကျန်တဲ့ လူတွေ မြူးတူးနေနိုင်ပေမဲ့ လျှပ် မပျော်နိုင်။

မနေ့ကတည်းက မောင်နှင့် အဆက်အသွယ် မရခဲ့တာ။ ဒီနေ့ ဒီအချိန်ထိဆိုရင် တစ်ရက်နဲ့ တစ်နေ့ခင်းတောင် ရှိသွားပြီလေ။

"တီ... တီ... တီ... တီ"

အရေးထဲ ဖုန်းက ဝင်လာပြန်သည် ။ လျှပ်က သက်ပြင်းလေးရှိက်၊ မျက်ခုံးလေး တွန့်ပြီး ဖုန်းကို ထူးရသည် ။

"ဟယ်လို"

"အစ်မ"

"အေး... ပြော"

"ကိုလတ်က ပြောတယ်၊ နက်ဖြန်ရိုက်မဲ့ ဟာအတွက် လိုကေးရှင်း ပြောင်းမယ်တဲ့ ၊ အရင် သူပြောတဲ့ နေရာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ '.....' ဟိုတယ်မှာ ရိုက်မယ်တဲ့ "

"ဟာ... ကိုလတ်က အဲဒီအတိုင်းပဲ ကြိုကြိုတင်တင်ကို မပြောဘူး၊ အခု '.....' ဟိုတယ်ကို နင် လှမ်းချိတ်ကြည့်လေ၊ သူလိုချင်တဲ့ အနေအထားမျိုး နက်ဖြန် ရနိုင်လားလို့ ၊ နင်ကလည်း အဲဒါ အရင် လုပ်ရမှာလေ၊ ငါ့ဆီဆက်လို့ အပိုပဲလေ၊ အရေးကြီးတာ အရင်ဆက်ပေါ့"

လျှပ်က စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့် သူတပည့်ကောင်လေး မင်းလွင်ကို ခပ်ဟောကံဟောက် ပြောပစ်မိသည်။ ။

"ဆက်ပြီးပါပြီ အစ်မ၊ သူတို့ ကလည်း အဆင်ပြေပါတယ်"

"အေး . . . အဲဒါ ပြီးရောပေါ့ဟဲ့"

" မဟုတ်ဘူး အစ်မ၊ မနက်ဖြန် အဲဒီ ခန်းမအသေးက စာနယ်ဇင်းပွဲလေး တစ်ခုကလည်း လှမ်းမေးနေလို့ ကျွန်တော်တို့ က သေချာရင် စရန် ပေးထားရမယ်"

"အမယ် . . . ကြီးကို ကျယ်တယ်၊ ဘာစရန်လဲ၊ လာမယ်ဆို အမြဲ လာရိုက်နေကျပဲဟာကို၊ အရင်လည်း ရိုက်တဲ့ နေ့မှ ငွေချေလိုက်တာပဲဟာ"

"ဟုတ်ကဲ့ အစ်မ၊ ကျွန်တော် ပြောပါတယ်၊ ဟိုဘက်တစ်ခုကလည်း မတင်မကျ လှမ်းချိတ်ထားနှင့် တော့ ကျွန်တော်တို့ က ငွေလာချေထားလို့ ဆိုရင် တစ်မျိုးတဲ့ ၊ ဒီတိုင်း ပါးစပ်နဲ့ လှမ်းပြောရုံပဲဆို ဘယ်သူ ပေးရမှန်းမသိ သူတို့ အတွက် ခက်လို့ ပါတဲ့ "

"အင်း . . . အဲဒါဆိုရင် ဦးရွှေဆီက နင် ပိုက်ဆံထုတ်လိုက် မင်းလွင်၊

ဦးရွှေကို အစ်မ ပိုက်ဆံ ထုတ်ပေးထားတယ်၊ တောင်းပြီး ငွေသွားချေထား လိုက်လေ။"

"ဟုတ်ကဲ့ . . . အစ်မ"

လျှပ်က မင်းလွင်နှင့် ဖုန်းလိုင်းဖြတ်ကာ မောင့်ထံ တစ်ကြိမ် ပြန်ခေါ်ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ ဖုန်း မကိုင်ပါ။ မောင် ဘယ်ရောက်နေလဲ၊ ဘာလုပ်နေလဲ။ ဒီနေ့ အားတဲ့ နေ့ မဟုတ်လား။

လျှပ်က သက်ပြင်းတစ်ချက်နှင့် ဖုန်းကို ပိတ်ကာ ရှေ့တည့်တည့်က ဗီအိုင်ပီဝမ်း အခန်းဆီ စင်္ကြံလေးအတိုင်း လျှောက်ဝင်လာခဲ့ပါသည်။ ။ ရတံတရက် လျှပ် ဖြတ်လျှောက်လာတဲ့ စင်္ကြံရဲ့ ဘယ်ဘက်က အခန်းတံခါးတစ်ခု ချက်ခနဲ ပွင့်လာ၍ လျှပ်ရဲ့ အကြည့်က ဖျတ်ခနဲ အမှတ်တမဲ့ ရောက်သွားရပါသည်။ ။

ဟင် . . .

"မောင်"

လျှပ်မှာ တအံ့တဩ အလန့်တကြားနှင့် ခြေလှမ်းကလေး စုံရပ်သွားရပါသည်။ ။ ဖုန်းတစ်လုံးနှင့် အဆက်အသွယ် ရအောင် အရှာကြီး ရှာနေခဲ့ကာ လုံးဝ အဆက်အသွယ် မရတဲ့ မောင်က လျှပ်ရဲ့ ရှေ့မှောက် ဘွားခနဲ ရောက်လာပါလား။ လျှပ်ကို မြင်တွေ့လိုက်တဲ့ တစ်ခဏမှာ မောင့်မျက်နှာက တစ်မျိုးလေး ကွက်ခနဲ ပျက်သွားပါသည်။ ။

လက်ထဲမှာ ဖုန်းနှင့် . . .။ ပုံစံက ဖုန်းပြောဖို့ အတွက် သီချင်းခန်းထဲက ခဏ ထွက်လာတဲ့ ပုံပါ။ အလိုလို သိစိတ်နှင့် လျှပ်က ရင်တွေ တဒိတ် ဒိတ် ခုန်လာကာ ဟစ်စိလေး ဖြစ်နေသေးတဲ့ အခန်းရဲ့ တံခါးမှ အတွင်းဘက်ကို ကမူးရှူးထိုးလေး ချောင်းကြည့်လိုက်ပါသည်။ ။

သီချင်းခန်းတွေက ထုံးစံအတိုင်း ခပ်မှောင်မှောင် မလင်းတလင်းမို့ အထဲကို ဘာမှ သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်လိုက်ရသေးခင် မောင်က အခန်းတံခါး ကို ဆွဲစေ့ ပိတ်လိုက်ပါသည်။ ။

"လျှပ် . . . တစ်ယောက်တည်း ဘယ်လိုလုပ် ရောက်နေတာလဲ"

"တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ငုဝါတို့ နဲ့ ခြောက်ယောက် တောင်ပါ၊ သူတို့ က အခန်းထဲ ဝင်နှင့် ပြီ၊ လျှပ်က မောင့်ဆီ ဖုန်းခေါ်နေ တာလေ"

"."

"မောင်ကလည်း ဒီရောက်နေတာလား"

"."

"မောင် ဘယ်သူတွေနဲ့ လာတာလဲဟင်"

လျှပ်က မောင့်မျက်နှာကို သီချင်ဇောလေးနှင့် စိုက်ကြည့်နေမိကာ အဖြေနှေးနေတဲ့ စက္ကန့်ပိုင်းကိုပင် စိတ်မရှည်နိုင်ဘဲ ဖျတ်ခနဲ ခြေတစ် လှမ်းတိုး၍ မောင်ဆွဲပိတ်လိုက်တဲ့ အခန်းတံခါး လက်ကိုင်ကို ဆွဲဖွင့်ကြ ည့်ဖို့ လက်လှမ်းလိုက်ပါသည်။ ။

တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲလို့ လျှပ် အလိုလို သိနေပြီလေ။

"လျှပ်"

မောင်က လျှပ်ရဲ့ လက်ကို လမ်းတစ်ဝက်က ဖြတ်ဖမ်းဆွဲ ထားလိုက် ကာ မလွှတ်ဘဲ ဝင်ပေါက်ဘက်ကို တောက်လျှောက်ဆွဲကာ လျှောက် သွား၍ လျှပ်က ခြေလှမ်းလေးတွေ မှားမတတ် ကသုတ်ကရက် ပါသွား ရပါသည်။ ။

တံခါးဝရဲ့ အပြင်ဘက် လှေကားထစ်များ ထိပ်နား ရောက်မှ မောင်
က ခြေလှမ်းများကို ရပ်လိုက်သည်။ လျှပ်က သူ့မျက်နှာကို ခပ်မော့မော့၊
ခပ်ငေးငေးလေး စိုက်ကြည့်ရင်း . . .

"မောင် ဘယ်သူနဲ့ လာတာလဲ"

လေတစ်ချက် အငွေ့မှာ မောင့်ရဲ့ ဆံနွယ် ရှည်ရှည်တို့ က လွင့်ခနဲ ဝေ့
ကာ ဆံနွယ်တချို့ နဖူးပေါ် ခပ်ရိုင်းရိုင်း ကျလာသည်။ ကြည့်စမ်း . . ။
ချောလိုက်တာ။ အမြဲ ကပိုကရီလေး ကြည့်ကောင်းနေတတ်တဲ့ မောင်ပဲ။

ဘယ်လို အချိန်မျိုးမှာ ပဲ ဖြစ်ဖြစ် ရုတ်တရက် ချစ်မြတ်နိုးစိတ်တွေ
တဖွားဖွား ပြည့်လျှံ မွတ်သိပ်တက် လာစေနိုင်စွမ်းသော မောင့်
အသွင်အပြင်ကို ကြည့်ကောင်းကောင်း နှင့် တစ်ခဏ မှ င်တက်မိ ငေး
မော ငြိမ်ကျမိသေးသည်။ ။ ထုံးစံအတိုင်း ဂျင်းနက်ပြာပြာနှင့် အပေါ်က
ကန်းထရီးကွက် အဆင် ရုပ်လက်ရှည်ကို တံတောင်ဆစ်အထိ ကပိုကရီ
ခေါက်ပင့် တင်ဝတ်ထားသည်။ ။ ရင်ဘတ် ကြယ်သီးကိုလည်း သုံးလုံးထိ
ဖြုတ်လို့ ပေါ့။

စပြီး ချစ်မိတဲ့ နေ့ကတည်းက အခုထိ တစ်ရက်မှ ရတက်မအေး၊ ပူ
လောင်စွာ သဝန်တိုရသော၊ နည်းနည်းကလေးမှ စိတ်မချနိုင်အောင် တို
တိုထွာထွာ ပျာယာခတ်ရသော၊ "လျှပ်နွယ်မြူး" အင်မတန်မှ ချစ်မြတ်နိုး
ရပါသော မောင်၊ ဒါရိုက်တာ အိပ်မက်ဦး။

သူဟာ နာမည်နှင့် လိုက်အောင်ပင် လျှပ်ရဲ့ အိပ်မက်ဦး။ နောက်ထပ်
ရော မိန်းကလေး ဘယ်နှယောက်၊ မင်းသမီး ဘယ်နှယောက်တို့ ရဲ့
"အိပ်မက်ဦး" ဖြစ်နေသေးပါလိမ့်။

"မောင် . . . လျှပ်မေးတာ ဖြေဦးလေ"

"လျှပ်ကလည်း အသိတွေနဲ့ ပေါ့၊ ဒီလိုပဲပေါ့"

"ဘယ်အသိတွေလဲ၊ အဲလို ယောင်ဝါးဝါး မဖြေပါနဲ့ ၊ ဘယ်သူတွေလဲ၊ မင်းသမီးတွေနဲ့ လား၊ နွေးနွေး တို့ လား၊ မေကျော့တို့ နဲ့ လား၊ စိုးမမ ဆွေတို့ လား"

"လျှပ်ရယ် . . . မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘယ်က မင်းသမီးမှ မပါပါဘူး"

"ဘယ်သူနဲ့ လဲ"

"အသိတွေပါဆိုမှ တစ်ယောက်ချင်း ရွတ်ပြရမလို ဖြစ်နေပြီ"

"ရွတ်ပြပေါ့"

"နေပါဦး . . . လျှပ် မနေ့က ပြောတော့ ငှါတို့ သင်းသင်းတို့ နဲ့ မနက်စာ ထွက်စားမှာ ပဲဆို ဘယ်လို လုပ်ပြီး ကာရာအိုကေးလောင့်ချ ရောက်နေတာလဲ"

"မောင်"

လျှပ်သည် ချစ်ရသူရဲ့ အချိုးအချိတ်ကို သိသူပီပီ လေသံလေးနည်းနည်း တင်းလာပါသည် ။ မောင်ဟာ သူ့မှာ အပြစ်ရှိရင် လျှပ်ကိုပိုပြီး အပြစ်ရှာတတ်တဲ့ သူစားမျိုးလေ။ မောင် လျှပ်ကို ဘာမဟုတ်တာလေးနှင့် စိတ်လက်မရှည် ပြစ်တင်ဝေဖန် နေပြီဆိုရင် အဲဒါ မောင့်မှာ တစ်စုံတစ်ရာ အပြစ်မကင်းတော့လို့ ပဲ။ လျှပ် နောကျေနေပါပြီ။

"လျှပ်ကို ဘာမှ မြားဦး ပြန်လှည့်မနေနဲ့ မောင်၊ ထမင်းစားမယ် ပြောပြီး ကာရာအိုကေးကိုပါ ဆက်လာတာ ဘာဖြစ်လဲ၊ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး၊ မိန်းကလေး ခြောက်ယောက် လာတာ၊ အခု မောင်နဲ့ တူတူ လာတဲ့ အထဲမှာ မိန်းကလေး ဘယ်နှယောက်ပါလဲ၊ ယောက်ျားလေးချည်းပဲ မဖြစ်နိုင်ဘူး"

"မိန်းကလေး တစ်ယောက်ပါပဲ"

"ဟင် . . . ယောက်ျားလေး တစ်အုပ်ကြီးနဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်တည်းလား၊ ဘယ်က မိန်းကလေးလဲ၊ ဘယ်သူလဲ"

"ယောက်ျားလေး တစ်အုပ်ကြီးလည်း မဟုတ်ပါဘူး"

"မောင်"

"."

"ဝေ့လည်လည်တွေ ပြောမနေနဲ့ လိုရင်းပြော၊ လျှပ် စိတ်မရှည်တော့ ဘူးနော်"

"လျှပ်က တကယ်ပဲကွာ၊ မောင်ကတော့ ခုန တစ်ချက် ဖုန်းဝင် လာ ပြီး လျှပ် ဆက်နေတာကို သိတော့ စကားပြောလို့ ရအောင် အပြင် အပြေးအလွှား ထွက်လာရတာ"

"အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ လျှပ် ဖုန်းခေါ်နေတာ တစ်ချက် မဟုတ်ဘူး ၊ အခါတစ်ရာ၊ တစ်ခါမှ မကိုင်တာ၊ အဲဒါ ဘာသဘောလဲ၊ အဲဒီ အခန်းတွေ ထဲ ဖုန်းလည်း မိသားပဲ မဟုတ်လား"

"သေချာမမိဘူးကွ၊ လျှပ်ကလည်း "

"သေချာမမိဘူး ဆိုတာ ဘာလဲ၊ မိတယ် မမိဘူးပဲ ရှိတာလေ"

"ကျွတ် . . . အထဲမှာ အသံတွေလည်း ဆူညံနေတာလေ"

"မောင် ထွက်လာတုန်းက ဘာသံမှ မကြားရပါဘူး၊ ဘယ်သူမှ လည်း ဆိုမနေဘူး၊ တိတ်ဆိတ်နေတာပဲ"

"ခုနက ဆိုနေတာလေ၊ ခုခဏ တိတ်နေတာလေ၊ လျှပ် ဘာဖြစ်နေ တာလဲ၊ ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ"

မောင်က မျက်ခုံးလေးကို ယောင်ယောင် တွန့်ကုပ်ပြီး ခပ်ဆတ်ဆတ် လေး မေးခွန်းထုတ်သည်။ ။ အဲဒါဟာ သူ့ဘက်မှာ လျှပ် ငြိုငြင်စရာ မလုံ မလဲ အဖြစ်အပျက် တစ်ခုခု ရှိနေရင် ကြိုတင်အကန့် သဘောနဲ့ ကာ ကွယ်နေကျဖြစ်သော မောင့်ရဲ့ အလေ့အကျင့်ထဲက တစ်ခုပဲ။

လျှပ်က မောင့်ကို မော့မော့လေး ကြည့်နေရင်း သံသယတွေနှင့် ဝမ်း နည်းကာ လည်ချောင်းဝ၌ ဆို့ပြီး နင်လာသည်။ ။

"မောင် ဘယ်သူနဲ့ လာတာလဲ"

လျှပ်က ခပ်တိုးတိုး မေးလိုက်ပါသည်။ ။ မေးပြီးပြီးချင်းပဲ ခေါင်းထဲ ကို နာမည်တစ်ခုက အဖြေအဖြစ် ဝင်လာသည်။ ။ သူများ လား ... သူပဲ လား။ အဲဒီနာမည်နှင့် မောင့်ကိုတွဲကာ လျှပ် သတင်းတချို့ ကြားမိတာ နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ် ရှိခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။

"မောင် ... ဖြေလေ"

"."

"မောင် ... ဒေါ်လပြည့်ဝန်းနဲ့ ..."

လျှပ် စကားက တိခန့် ရပ်သွားပါသည်။ ။ မောင့်ကျောဘက်က တံခါး ပေါက်ဝဆီ လမ်းကြီးတစ်စင်း ပြုတ်ကျလာသလို ထွန်းလင်း တောက် ပသွားတဲ့ မြင်ကွင်းကို တွေ့လိုက်ရ၍ ပင်။

အဝါရောင် တောက်တောက် ဝတ်စုံနှင့် ဖြူစင် ဝင်းနှစ်နေသော အ သားအရေကြောင့် သူဟာ နာမည်နှင့် လိုက်အောင် တကယ်ပဲ လပြည့် ဝန်းကြီးနှင့် တူလှပါသည်။ ။ အဲဒီ လပြည့်ဝန်းက မောင့်ပခုံးမှ ကျော်ကာ လျှပ်ကို တစ်ချက် ကြည့်လိုက်ရင်း ...

"ဘယ်ရောက်သွားတာလဲလို့ ထွက်ရှာတာ"

မောင့်ကို ပြောသလို တစ်ခွန်း ပြောလိုက်ရင်း လျှပ်ထံ
ဟက်ဟက်ပက်ပက် မရှိလှသော အပြုံးတစ်ချက် လှမ်းပြီးပြလိုက်ပါသ
ည်။ လျှပ်သည် ပြန်လည်း မပြုံးနိုင်၊ မျက်နှာ အကြီးအကျယ်ပျက်ကာ
တစ်ကိုယ်လုံး ထူပူ လာသည်။ လက်ဖဝါးပြင် နှစ်ဖက်စလုံး ချွေးစေးနှင့်
စိုထိုင်း စေးထန်းလာသည်။

တကယ်တော့ လျှပ်နွယ်မြူးသည် လပြည့်ဝန်းကို တရင်းတနှီးကြီး မ
ဟုတ်ပေမဲ့ လူချင်းတွေ့ရင် နှုတ်ကို နှုတ်ဆက် ကြရမည့် မျက်မှန်းတန်း
မှုမျိုးတော့ အနည်းဆုံး ရှိပါသည်။ အချို့သော ပွဲများ လမ်းများမှာ ဆို
လျှင် စကားစမြည် ပြောဆိုခဲ့ဖူးသည့် အဆင့်လည်း ရှိပါသည်။

ပြီးတော့ လျှပ်နှင့် စာလျှင် သူက ဒီလောကမှာ အများကြီး ဝါရင့်ကာ
နှစ်ပေါင်းများစွာ နာမည်တစ်လုံး ခိုင်မာပြီးသား ရုပ်ရှင် ထုတ်လုပ်ရေး
တိုက်တစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်ထားသည့် လျှမ်းလျှမ်းတောက် ပရိဂျူဆာမမ တ
စ်ယောက်။ လျှပ် ကိုယ်တိုင်ဟာ ဗီဒီယို ဇာတ်ကားတွေ ထုတ်လုပ် ဖြန့်ချိ
နေသည့် ပရိဂျူဆာ တစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်ပေမဲ့ လပြည့်ဝန်းနှင့် တော့
ဘယ်လိုမှ မယှဉ်နိုင် မတူနိုင်တဲ့ အဆင့် အနေအထား။

သုံးယောက်အကြား တိတ်နေသည့် အနေအထားကို လပြည့်ဝန်းက
ပဲ ဟန်မပျက် အပြုံးနှင့် ...

"သီချင်းလာဆိုလား လျှပ်နွယ်မြူး"

"ဟုတ်"

လျှပ်သည် တိုက်ရိုက်မေးစကားကို မဖြေလို့ မကောင်းတတ်၍ ပြန်
ဖြေလိုက်ရသော်လည်း အသံက တိမ်ဝင်၍ ထောက်နေသည်။

"တို့ လည်း ကားကြီးရိုက်ဖို့ ကိစ္စလေးတစ်ခု အိပ်မက်ဦးနဲ့ နည်း

နည်း လာတိုင်ပင်နေတာလေ"

ကားကြီးရိုက်ဖို့ တိုင်ပင်တာ ဒီလိုနေရာမှာ အခန်းတစ်ခန်း ယူပြီး တိုင်ပင်စရာ လိုသလား။ ပက်ခနဲ မေးလိုက်ချင်စိတ်ကို မျှီချပစ်လိုက်ရကာ "ဪ" လို့ တစ်လုံးတည်းသာ ရေရွတ်လိုက်ရပါသည်။

"ဒါဆိုလည်း စကားပြောပြီးရင် ဝင်ခဲ့လေနော် အိပ်မက်ဦး၊ မ၊ အခန်းထဲကပဲ ပြန်စောင့်နေမယ်၊ ဝင်လိုက်ဦးမယ်နော် လျှပ်နွယ်မြူး၊ အေးအေးဆေးဆေးပြော"

အမယ် . . .။

သူက အထက်စီးနှင့် ပြောကာ ပြန်ဝင်သွားခဲ့ပြီ။ သူ ခွင့်ပြုမှ ပဲ လျှပ်က မောင်နဲ့ စကားပြောခွင့် ရတော့မှာ ကျလို့ ။ လျှပ်သည် မခံချို မခံသာ တအင့်အင့်နင်ကာ မျက်နှာတွေ နီရဲကျန်ခဲ့ရင်း . . .

"ရှင်တို့ နှစ်ယောက်တည်း လာတာပေါ့၊ ဟုတ်လား မောင်"

"."

မောင်က မဖြေ။

"ဟင် . . .ခုနက ပြောတော့ အသိတွေနဲ့ ဆို"

"လျှပ်ကလည်း ကွာ၊ သူက အသိမဟုတ်လို့ ဘာလဲ"

"မောင် အဲသလို ဟိုလိုလို ဒီလိုလို လှည့်စားပြီး မဖြေနဲ့ လေ၊ စောစောကတည်းက လပြည့်ဝန်းနဲ့ လာတယ်လို့ ဖြေရမှာ လေ၊ နေပါဦး . . . သူနဲ့ အလုပ်စကား ပြောတာ သာမန် စားသောက်ဆိုင် တစ်ဆိုင်မှာ ရိုးရိုး သားသား လူမြင်ကွင်းရှေ့ ပေါ်ပေါ်ထင်ထင် ပြောလို့ မရဘူးလား၊ အခန်းတစ်ခန်းထဲ ပိတ်ပြီး ပြောမှ လား၊ ပြောစမ်းပါ"

"လျှပ်ကလည်း ကွာ၊ ဒါတော့ သူက ချိန်းတာလေကွာ"

"သူက ဘာလို့ ဒီကို ချိန်းရတာလဲ၊ အလုပ်အကြောင်း ပြောရင်း သီချင်းဆိုနေဖို့ လည်း မလိုဘူးလေ၊ သူက ချိန်းရော မောင်က တခြား နောက်တစ်နေရာရာ ကျွဲမြွေရရ နေရာကို အဆိုပြုခွင့် မရှိတော့ဘူးလား "

"လျှပ်ရယ် . . . မောင်က သူအပ်မဲ့ အလုပ်တစ်ခုကို လိုချင်နေတဲ့ သူ လေ၊ သူက ငွေရှင်၊ သူ မောင့်ကို အလုပ်အပ်မှ ငှားမှ မောင် ဒီကားကြီး ကို ရိုက်ရမှာ လေ"

လျှပ် ရင်ထဲ နာကျင် ဝမ်းနည်းသွားပါသည်။ ။ မောင်ဟာ ခုချိန်ထိ ဗီဒီယိုကားတွေ မြောက်မြားစွာ ရိုက်ခဲ့ဖူးပြီးပေမဲ့ ရုပ်ရှင်ကားကြီး တစ်ကားမှ မရိုက်ရသေးတဲ့ ဒါရိုက်တာ တစ်ယောက်။ ကားကြီးတစ်ကား လောက်ကို အသက်နဲ့ ပဲ လဲရိုက်ရ ရိုက်ရ ရိုက်ချင်နေတဲ့ ဒါရိုက်တာ တစ်ယောက် ဆိုတာ လျှပ် အသိဆုံးပဲ မဟုတ်လား။

လျှပ်ကလည်း တစ်လမှာ ဗီဒီယိုသုံးလေးကားစာ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံထားပြီး လည်ပတ်နိုင်ပေမဲ့ ကားကြီး တစ်ကား သိန်းထောင်ချီကို နှစ်နဲ့ ချီပြီး ဗီဒီယိုတွေရော ကားကြီးရော တစ်ပြိုင်နက်တည်း ငွေမြှုပ်ထားနိုင်တဲ့ အင်အားရှိသူ မဟုတ်။ ဒီအလုပ်ကိုမှ စိတ်ဝင်စားပါတယ်၊ လုပ်ချင်ပါတယ် ဆိုတဲ့ လျှပ်ကို မာမီက ပြောမနိုင်လွန်း လို့ သာ ယတိပြတ် မတားဘဲ မျက်စောင်းတခဲခဲနှင့် လိုက်လျှောထားတဲ့ အဆင့်။

အသင့်အတင့် ရင်းနှီးလည်ပတ်ဖို့ ငွေလောက်သာ ထုတ်ပေးထားပြီး "ဘယ်အချိန် အရှုံးပေါ် အရင်းပြုတ်မလဲ၊ အရင်းပြုတ်လည်း အေးတာပဲ၊ အလိုလို ရပ်သွားရင် ပြီးရော" ဆိုတဲ့ သဘောထားမျိုးနဲ့ စောင့်ကြည့်နေတဲ့ အနေအထားမျိုးပါ။

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ မောင်ရယ်"

"."

လျှပ်က ကျိတ်ပြီးရှိက်ရင်း မျက်တောင်တွေ ပုတ်ခတ် မျက်ရည်ထိန်းရတဲ့ အထိ ရင်တွေ နာကျင်အောင် ကျိန်းလာသည်။ ။

"မောင် သူနဲ့ နှစ်ယောက်တည်းတော့ ခုလို မလာသင့်ဘူး၊ လျှပ်ဘယ်လို ခံစားရမလဲ မောင် သိသင့်တယ်"

"လျှပ်ရယ် . . . သူက မောင့်ထက်လည်း ကြီးပါတယ်၊ ငွေရှင်နဲ့ သူပေးတဲ့ အလုပ် လုပ်ရမဲ့ ဝန်ထမ်း သဘောပါ"

"ဘာမှ ဝန်ထမ်း မဟုတ်ဘူး ၊ ဒါရှိက်တာက ဒါရှိက်တာပဲ၊ ဒါရှိက်တာဆိုတာ ပညာရှင်ပဲ၊ သူကကော မောင့်ထက် ဘယ်လောက်တောင် ကြီးနေလို့ လဲ၊ နှစ်နှစ် သုံးနှစ်ပဲ ကြီးတာ၊ ပြီးတော့ ရုပ်ဆိုး ပုံတုံး အဘွားကြီးဆို ဘာအရေးလဲ၊ အခုက နမ္မတ်ပြီး လှနေတဲ့ ပညာသည် ကြီး"

"ဟင်း"

မောင်က သက်ပြင်းချသည်။ ။

"သူ့ရင်ခုန်သံ ချစ်ဇာတ်လမ်းတွေ မောင်မကြားဖူးလို့ လား ပြော၊ မောင်လည်း သိထားသားနဲ့ "

"သူဟာသူ ဇာတ်လမ်းတွေ ရှိတာနဲ့ ပဲ မောင်က သူ အပ်မဲ့ကားကြီးကို မရှိက်ရတော့ဘူးလား လျှပ်ရယ်"

"ပရိဂ္ဂဟာနဲ့ ဒါရှိက်တာဆိုတဲ့ ပုံမှန် ပတ်သက်မှုမျိုးထက် ပိုအရောမဝင်ဖို့ မရင်းနှီးဖို့ ပြောနေတာ၊ ပုံမှန်ပဲ ဆက်ဆံခိုင်းနေတာ"

"အင်းပါ . . . မောင် သိပါတယ်"

"သိရင် ဘာဖြစ်လို့ ခုလိုလုပ်လဲ"

"ဟော . . . ကဲ . . . မုန့်လုံး စက္ကူကပ်၊ ဟိုးအစ ပြန်ရောက်သွားပြန်
ပြီ"

"မောင်"

"အင်း . . . ပြော"

"အခု ပြန်ရအောင်၊ မောင်ရော လျှပ်ရော"

"ဟာ . . . အဲလိုလုပ်လို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ လျှပ်ရဲ့ "

"ဘာလို့ မဖြစ်ရမှာ လဲ၊ ဒါရိုက်တာ အိပ်မက်ဦးနဲ့ လျှပ်နွယ်မြူး ချစ်
သူတွေပါဆိုတာ ဒီရုပ်ရှင်ဗီဒီယို တစ်လောကလုံး သိတယ်၊ သူလည်း သိ
တယ်၊ ဘာမှ ဖုံးဖိ အားနာနေစရာ အကြောင်းလည်း မရှိဘူး"

"ဒါပေမဲ့ လျှပ်ပြောသလို လုပ်ဖို့ ကတော့ ကလေးကလား ဆန်လွန်း
တယ်၊ ရုပ်ပျက်တယ်"

"မောင် သူနဲ့ အလုပ်ပျက်ရင် ပျက်ပစေတော့၊ လျှပ် မောင့်ကို ကား
ကြီးတစ်ကား မဖြစ်ဖြစ်အောင် ရိုက်ဖို့ စီစဉ်ပေးပါ့မယ်"

"အာ . . . လျှပ်ကလည်း ကွာ၊ ဘာဆိုင်လဲကွာ၊ အဲလို သဘောထား
တွေ မသေးစမ်းပါနဲ့ ၊ အခု သူက မောင့်ကို အလုပ်အပ်ဖို့ ခေါ်ဆွေးနွေး
တိုင်ပင်တယ်၊ သူ့သဘောထားတွေ ပြောပြတယ်၊ အဆင်ပြေရင် ရိုက်
မယ်၊ မပြေရင် မရိုက်ဘူး၊ အဲဒါပဲလေ"

"မောင် . . . သူက ဆရာမကြီးနော်၊ လျှပ် စိတ်မချပါဘူး မောင့်ကို၊ ခု
တစ်လော မောင်နဲ့ သူနဲ့ ကိုလည်း လူတွေ တတွဲတွဲ တွေ့နေတာ များ ပြီ"

မောင့်မျက်နှာက စိတ်ရှုပ်သလို ရှုံ့တွလာသည် ။

"ဒါ အလုပ်လုပ်နေတာလေ လျှပ်၊ သဘောထားကြီးကြီး ထားမှ ပေါ့ ကွာ၊ အဲလို လူတကာနဲ့ ဟိုလူနဲ့ သဝန်တို၊ ဒီလူနဲ့ စိတ်မချ လုပ်နေရင် ဘယ်လို အလုပ်လုပ်ရတော့မလဲ၊ လျှပ်က မင်းသမီးတွေ ဆိုလည်း မင်းသမီးတွေနဲ့ မို့ တိုတယ်၊ အခု သူနဲ့ လည်း တိုပြန်ပြီ၊ အဓိပ္ပာယ် မရှိဘူး လျှပ် ရာ"

လျှပ်သည် မောင့်ရဲ့ စိတ်မရှည်သံကြောင့် ဝမ်းနည်း နာကျင်လာပါသည်။ ။ တိုစရာ ဖြစ်နေတာတွေကို တိုမိတာပဲလေ။ တိုစရာ မရှိဘဲနဲ့ တို ပါ့မလား။

"ကဲ . . . ကဲ . . . လျှပ်လည်း ဝင်တော့၊ မောင်လည်း ပြန်ဝင်ပြီး စကားပြောဦးမယ်၊ ခဏနေရင် မောင်လည်း ပြန်မှာ ၊ ဘာမှ တောင်တောင်အီအီတွေ တွေးမနေနဲ့ တော့"

မောင်က လျှပ် လက်ကိုပါ ဆွဲခေါ်ပြီး အထဲပြန်ဝင်လိုက်တဲ့ အခါ လျှပ် ခပ်တောင့်တောင့်လေးနှင့် စက်ရပ်လေးလို ပါလာရပါသည်။ ။ လျှပ် နှလုံးသားတို့ လည်း အေးစက် ထုံမှိုင်းနေခဲ့သည်။ ။

(၂)

"ဟုတ်တယ်ဗျ၊ ကျုပ်သားက ကျုပ်သားမို့ ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ တော်တဲ့ ကောင်ဗျ၊ အနုပညာ အမြင်က အရမ်းဆန်းသစ်တာ၊ သူများ နဲ့ မတူတဲ့ အမြင်မျိုးလေးတွေ ဒီကောင်က မြင်တတ်တာ၊ ဒီအမြင်တွေကို ပြန်တင်ပြတဲ့ တင်ပြပုံကလည်း တခြား ဒါရိုက်တာတွေနဲ့ လုံးလုံးမှ မတူဘူး၊ ခင်ဗျားလည်း သတိပြုမိမှာ ပါ"

ဖေဖေနှင့် ဖေဖေ လမ်းလျှောက်မိတ်ဆွေရဲ့ စကားဝိုင်း နံဘေးမှ ဖြတ်လျှောက်လာရင်း ကြားရတဲ့ စကားကြောင့် အိပ်မက်ဦးက ပြုံးမိပါသည်။ ။ ဖေဖေ . . . ဖေဖေ။ သားဖြစ်သူကို အင်မတန်မှ အကောင်းမြင် အထင်ကြီးကာ သားဖြစ်သူကိုများ ချီးမွမ်း ပြောဆို နေရမည်ဆိုလျှင် ထမင်းမေ့ ဟင်းမေ့ ဘုရားမေ့ တရားမေ့။

ငယ်ငယ် ကတည်းကကို သားဖြစ်သူကို ချစ်ခင် အထင်ကြီးလှတဲ့ ဖေဖေဟာ ခုလို အိပ်မက်ဦးက အိမ်စီးပွားရေးကို ဦးဆောင်၊ ဖေဖေကို စောင့်ရှောက်ရင်း ဖေဖေ ကိုယ်တိုင်ကတော့ ပင်စင်စား အနေအထားမှာ ရှိနေချိန်မှာ တော့ သူ့သားကို အလွန်ပင် အားကိုးလေးစား အထင်ကြီးရှာလေသည်။ ။

"မောင်နိုင်"

"ဗျာ . . . အစ်ကို"

"ဖေဖေတို့ ဝိုင်း ဘာပို့ထားလဲ"

"ပဲပလာတာနဲ့ လက်ဖက်ရည် အစ်ကို"

‘အေး . . . အေး’

ဖေဖေ လမ်းလျှောက် မထွက်ခင် ကတည်းက အိပ်မက်ဦးက ကား တစ်စီးနှင့် ဝေလီဝေလင်း Scene ရှာဖွေဖို့ မြို့ပြင်ထိ ကားနှင့် ထွက်သွား ခဲ့တာပါ။ သူ ပြန်ရောက်တော့ ဖေဖေလည်း လမ်းလျှောက်ရာက ပြန် ရောက်နေပါပြီ။ ဖေဖေ လမ်းလျှောက် မိတ်ဆွေကြီးတွေက တစ်ခါတစ် ရံ တစ်ယောက်၊ တစ်ခါတစ်ရံ နှစ်ယောက် သုံးယောက် ဖေဖေနှင့် အတူ ပါလာတတ်ကာ အိမ်မှာ အေးအေးဆေးဆေး စားသောက် စကားလက် ဆုံ ကျပြီးမှ ပြန်ကြပါသည် ။

"လင်းဆွေရော"

"ငလင်း ရေချိုး အဝတ်လျှော်နေတယ်၊ အစ်ကိုအိတ် ပြင်ပြီးပြီ"

"အစ်ကိုအိတ်" ဆိုတာဟာ သူ့ရိုက်ကွင်းကို သယ်ဆောင်ဖို့ ဇာတ်ညွှန်းဖိုင်တို့ ဘာတို့ ကို အလုပ်အတွက် လိုအပ်ရာ ပစ္စည်းတွေ ပါဝင်တဲ့ အိတ်ပါ။

"အေး . . . အေး"

လင်းဆွေတို့ မောင်နိုင်တို့ ဟာ နယ်ဘက်က ဆွေမျိုးနီးစပ် အမျိုးမကင်း လူငယ်ကလေးတွေပါ။ သူတို့ ကို အိမ်မှာ ခေါ်ထားကာ မောင်နိုင်က များ သောအားဖြင့် အိမ်ဝေယျာဝစ္စ လုပ်ကိုင်၍ လင်းဆွေက ရှုတင် ကို လိုက်သည် ။ အိပ်မက်ဦးတို့ အိမ်ဟာ အမျိုးသားချည်း လေးယောက် နေတဲ့ မိန်းမ၊ မရှိတဲ့ အိမ်ပါ။

မေမေက အိပ်မက်ဦး ဆယ်တန်းနှစ် ကတည်းက ကွယ်လွန်ခဲ့တာ ဖြစ်၍ ခုဆို မေမေ မရှိတာ ဆယ့်ငါးနှစ်ကျော် ခဲ့ပါပြီ။ သားအဖ နှစ်ယောက်တည်း ရုန်းကန် ရပ်တည်လာခဲ့ကြတာပါ။ ဖေဖေပဲ အဖေ၊ ဖေဖေပဲ အမေ၊ လိုအပ်ချက် မှန်သမျှကို သားဖြစ်သူမှာ လိုလေသေး မရှိရအောင် ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့တဲ့ ဖေဖေပါ။

"ဒီကောင်က ပြောလို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ငယ်ငယ်ကတည်းက တော်တယ်ဗျ၊ ဒီကောင့်မှာ မဖြစ်၊ ဖြစ်အောင် လုပ်မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်စွဲရှိတယ်၊ ခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့်လေ၊ ဒီအနုပညာ အလုပ်ကို သူ ဘယ်လောက်ပဲ ဝါသနာ ပါပါ ကျုပ်တို့ မျိုးရိုးရယ်လို့ လည်း ရှိတာမှ မဟုတ်တာ၊ ဘာအဆက်အစပ်မှ လည်း မရှိ၊ ကျောထောက်နောက်ခံလည်း မရှိ သူ့ဟာသူ ကြိုးစား တိုးဝင်ရတာ ဝါသနာတစ်ခုတည်း အရင်းခံ ရတာလေဗျ၊ အဲဒီလိုနဲ့ အခုလို အောင်မြင်တဲ့ ဒါရိုက်တာ တစ်ယောက် ဘဝကို အချိန်တိုတိုနဲ့ ပဲ ရောက်လာနိုင်တာကို ခင်ဗျားကြည့်၊ တော်ရုံတန်ရုံ ဒီလို ဘယ်ဖြစ်နိုင်မလဲဗျ၊ အနုပညာလောကက ခင်ဗျား ဘာမှတ်လို့ လဲ၊ အသိုင်းအဝိုင်းလည်း မရှိဘဲနဲ့ တော်ရုံ လွင့်ထွက်သွားမှာ ဗျ"

အိပ်မက်ဦးရဲ့ အခန်းထဲက ပြတင်းပေါက်က ခပ်ဟဟ ပွင့်နေတာမို့ အိမ်အပြင်ဘက် စင်္ကြံမှ စကားသံ တွေကို လှမ်းကြားနေရဆဲ။ ရေချိုးဖို့ ပြင်ရင်း အိပ်မက်ဦး ပြုံးနေရပြန်ပါသည် ။ ကမန်းကတန်း ရေမိုးချိုး အဝတ်လဲကာ လိုအပ်တာတွေ ယူပြီး အပြင် ပြန်ထွက်လာလျှင် ...

"အခု ကျုပ်သားက ရုပ်ရှင်ကားကြီး ရိုက်တော့မှာ ဗျ"

"ဒါ ပထမဆုံး ထင်တယ်နော်"

"ဟုတ်တယ် . . . ပထမဆုံး စရိုက်မှာ ၊ ကားကြီးဆိုတိုင်း ရမ်းသန်းပြီး လက်ခံလို့ မရဘူးလေဗျ၊ ကိုယ့်အတွက် ငွေရေးကြေးရေး

အဆင်ပြေရုံနဲ့ ရိုက်လို့ မဖြစ်ဘူးလေ၊ ကိုယ့်နာမည်တစ်လုံးရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာရော အနုပညာ အရည်အသွေး ကောင်းကောင်း ပြခွင့် ရ၊မရ ဆိုတာမျိုးလည်း ကြည့်ရ ရွေးရ သေးတာကိုးဗျ"

ဖေဖေကတော့ လုပ်ပြီ။

စကားတွေ တော်တော် ပြောတတ်နေတဲ့ ဖေဖေကို သွားခါနီး နှုတ်ဆက်ဖို့ အနားကို လျှောက်သွားလိုက် ပါသည် ။

"ဟော . . . သားရေ၊ ဖေဖေပြောဖို့ မေ့နေလို့ ၊ သား မနက်က ပြန်မရောက်ခင် ပရိဂျူဆာ တစ်ယောက်ဆီက ဖုန်းလာတယ်ကွ၊ သားဖုန်း ပိတ်ထားလို့ တဲ့ ၊ အိမ်ဖုန်းဆက်လိုက်တာ"

"ဪ . . . ဟုတ်တယ် ဖေဖေ၊ ကျွန်တော် မနက်က ဖုန်းပိတ်ထားတယ်၊ ဘယ်သူ ဆက်တာလဲ ဖေဖေ"

"ဒေါ်လပြည့်ဝန်းလေကွာ၊ ကားကို ကားကြီးအပ်ထားတဲ့ ပရိဂျူဆာလေ၊ ပြန်ဆက်လိုက်ပါဦး သား၊ ပြန်ဆက်လိုက်ပါဦး"

"ဟုတ်ကဲ့ . . . ဆက်လိုက်ပါ့မယ် ဖေဖေ"

"ဖေဖေနဲ့ တောင် စကားတွေ ပြောလိုက်သေးတယ်"

သူ့မှာ လန့်တောင် လန့်သွားရပါသည် ။ ဘာစကားတွေများ ပြောလိုက်ပါလိမ့်။ ဧည့်သည် လူစိမ်းရှေ့ မေးလို့ မကောင်း၍ အိပ်မက်ဦးက မေးမနေတော့ပါ။

"ဟို . . . ဒေါ်စန်းကြည်ကြီးလည်း ဆက်သေးတယ်၊ ဒီည သူ့ကြော်ငြာ အက်ဒစ်တင်း လာကြည့်ချင်လို့ ပြန်ဆက်လိမ့်မယ် သားရေ"

"ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ"

"သား သွားတော့မလား"

"ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ . . . သွားပြီ၊ အန်ကယ် ခွင့်ပြုပါဦး ခင်ဗျ၊ ရှုတင် သွားရဦးမယ်"

"အေး . . . အေး၊ သွား . . . သွား သား"

လင်းဆွေက ကားပေါ်တောင် အသင့် ရောက်နေပါပြီ။ သူ ကားကို စ တင် စက်နှိုး မောင်းထွက်လိုက် လျှင်ပင် ဖုန်းကို ပြန်ဖွင့်လိုက်ကာ ဖုန်း ဖွင့်ဖွင့်ချင်းပင် ခေါ်သံ တစ်ခုက တန်းဝင်လာသည် ။

အိပ်မက်ဦးက ကားကို ခြံတံခါးမှ ကွေ့ထွက်ရင်း . . .

"ဟဲလို"

"အိပ်မက်ဦး . . . မ၊ပါ"

"ဟုတ် . . . မမ ပြောပါ"

"မင်းသားရက်ကလေး နောက်လထဲ ရတယ်"

"ဟင် . . . ဟုတ်လား မမ"

"အင်း . . . မ၊ ပြောသားပဲ၊ သူက ကားကြီး လာရင် ပေးဖို့ ရက်ချန်ချ န် ထားတတ်ပါတယ် ဆိုတာ၊ ကားကြီး မရှိတော့ဘူး ဆိုမှ အဆင်ပြေတဲ့ ကား တစ်ကားကား ကောက်ထိုးလိုက်တာလေ"

"သူ ရက်ပေးရင် ကောင်းတာပေါ့ မမ၊ အဆင်ပြေတာပေါ့"

"အင်း . . . အဲဒီတော့ မ၊တို့ ဒီဘက်က စီစဉ်စရာ ရှိတာလေးတွေ မြန်မြန် စီစဉ်ရမယ် သိလား၊ အဲဒါ အိပ်မက်ဦး ညနေကျ ရှုတင်သိမ်းရင် မ၊ဆီလာခဲ့ဦး"

"ညနေ ကျွန်တော် မအားဘူး မမ"

"ဘာလို့ မအားတာလဲ၊ ဘာချိန်းထားတာ ရှိလို့ လဲ၊ အခုကိစ္စက အရေးကြီးတယ်လေ အိပ်မက်ဦးရယ်၊ အချိန်က ဘာမှ သိပ်ကျန်တော့တာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတော့ ကိုယ့်ဘက်က ဇာတ်ညွှန်းတွေ ရိုက်ကွင်းတွေ လိုအပ်တာတွေ အစစအရာရာ ကြိုတင် ပြည့်စုံအောင် စီမံထားနိုင်မှ တော်ကာ ကျမှာ လေ . . .

သိတဲ့ အတိုင်း မ၊က ဒီကားကို အရမ်း မှန်းထား မျှော်လင့်ထားတာ နော်၊ ဇာတ်ကလည်း သေချာတဲ့ ဇာတ်ကို ရွေးထားတာလေ၊ တကယ် အပိုင်ချမှာ မို့လို့ မ၊က အိပ်မက်ဦးကိုပဲ ဦးစားပေး ရွေးခဲ့တာပေါ့"

"ဟုတ် . . . မမ၊ ကျွန်တော် ဒါတွေအားလုံး နားလည်ပါတယ်၊ မမ ကျွန်တော့်ကို စေတနာ ထားလို့ လည်း ရွေးစရာ ဒါရိုက်တာတွေ ဝါရင့်တွေ အများကြီး ရှိတဲ့ ကြားက ကျွန်တော့်ကိုမှ တကူးတက တမင် ရွေးပြီး အခွင့်အရေး ပေးတာဆိုတာ ကျွန်တော် သေချာ နားလည်ပါတယ် မ . . .

ဒီညနေကတော့ ရှုတင်ပြီးရင် ကျွန်တော် အက်ဒစ်တင်း ဝင်စရာလေး ရှိလို့ ပါ၊ ဒီည အပြီးဖြတ်မှာ ဆိုတော့ သန်းခေါင်ကျော် မိုးလင်းနီးပါး ဖြစ်သွားမှာ ၊ အဲဒါကြောင့် ဒီညတော့ မအားလို့ ပါ"

"ကြော်ငြာအက်ဒစ်တင်းက ဘယ်စက်နဲ့ လုပ်မှာ လဲ"

". နဲ့ ပါ"

"အိုကေလေ . . . ဒါဆို ညကျ အဲဒီဘက် မ၊ တစ်ချက်ဝင်ခဲ့မယ်"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ဒါပဲလေ ဘိုင်"

အိပ်မက်ဦးက သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်ရင်း ဖုန်းကို ပိတ်လိုက်ပါသည်။ ။ ဒါကို သူ ဘယ်လို ငြင်းလို့ ရမလဲ မဟုတ်ဘူး လား။ ကိုယ်လည်း ယောက်ျားလေးပဲ ဘယ်အမျိုးသမီး ကိုယ့်အပေါ် ဘယ်လို သဘောထား ဆိုတာ သိပ်ခက်ခက်ခဲခဲ နားလည်ယူနေစရာ မလိုပါ။ သဘောပေါက် ရိပ်မိတာပေါ့။

ဒေါ်လပြည့်ဝန်းရဲ့ သူ့အပေါ် အရေးပေး နေရာထားမှုဟာ အလုပ်သဘောအရထက် အနည်းငယ်မက ပိုမှန်း သူသိနေ မြင်နေပါသည်။ ။ သူ့အနေနဲ့ ဒါကို ရှောင်ဖယ်သင့်တယ်လို့ တော့ သူ စဉ်းစားမရသေးပါ။

"တီတီ ... တီတီ"

ဟော ... ဖုန်းလာပြန်ပြီ။ ဒီတစ်ခါတော့ အိပ်မက်ဦးက ဖုန်းမှာ ပေါ်နေတဲ့ ခေါ်သူကို အရင် ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ။ မျက်ခုံးလေးပင့်၍ ဖုန်းဖွင့်ရင်း ...

"ဟယ်လို ... လျှပ် ပြော"

"မနက်ကတည်းက ခေါ်နေတာ၊ မောင် ဖုန်းပိတ်ထားလို့ "

"အင်း ... မောင် လိုကေးရှင်းတွေ နည်းနည်း ထွက်ကြည့်နေတာ"

"မောင် ဒီနေ့ ‘...’ ခြံမှာ လား"

"အင်း ... ဟုတ်တယ်"

"လျှပ် လာခဲ့ဦးမယ်"

"လာခဲ့လေ လျှပ်"

"မောင် ... နောက်လ နှစ်ဆယ်ရက် လျှပ်အတွက် ထားလိုက်တော့နော်၊ မင်းသား ‘...’နဲ့ လေ၊ အဲဒီ ကောင်လေးက မောင်နဲ့ ဆို အဆင်ပြေ

တယ်၊ သူများ နဲ့ ကားတွေကျ အိုက်တင် နည်းနည်းလျော့တယ် သိလား၊
မောင်နဲ့ ဆို မောင်သင်တာက သူနဲ့ အရမ်း အဆင်ပြေတယ်၊ ဟိုရက်က
ဖြန့်တဲ့ ကား မောင်နဲ့ ကားလေ၊ (.) ဆိုတာ အဲဒီကားက သူ့ကား
တွေထဲ အကောင်ဆုံးပဲ"

"အဲဒီရက်က သေချာလား၊ အတည်လား လျှပ်"

"အင်းလေ . . . ချိတ်ထားပြီးပြီ"

"မောင် တစ်ချက် ပြန်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်နော်၊ ပြန်ပြောမယ်"

"ပြန်ကြည့်မနေနဲ့၊ မောင် တစ်နေ့ကပဲ ပြောထားပြီးသားလေ၊ ဆယ့်
နှစ်ရက် နောက်ပိုင်း အားတယ်၊ လကုန်ထိ မရှိဘူးဆို၊ နောက်တစ်လထဲ
ကျမှ ပြန်ရှိမယ်ဆို၊ မောင် အားပါတယ်၊ လျှပ် မှတ်မိတယ်၊ မယုံ လင်း
ဆွေလေးကို မေးကြည့်လိုက်"

"အင်းပါ"

သူ ဘာပြန်ပြောရမယ်မှန်း မသိ။ ဒေါ်လပြည့်ဝန်း ပြောတဲ့ နောက်
လထဲ မင်းသား ‘. . .’ ရက်ပေးတယ် ဆိုတာ ဘယ်နေ့လဲမှ သူ
အသေအချာ မသိသေးဘဲ။ ဒေါ်လပြည့်ဝန်းကလည်း သူ ဆယ့်နှစ်ရက်
နောက်ပိုင်း အားတာ သိထားတာပဲမို့ အဲဒီရက်ပိုင်းပဲ ဖြစ်မှာ ပင်။

ရက်ချင်းတိုက်နေဖို့ များ နေသည် ။ လပြည့်ဝန်းရဲ့ ကားကြီးက ဆ
ယ့်သုံးရက်နေ့ ချက်ချင်း စ,ရင်တောင် ဆယ့်ကိုးရက်နေ့ ပြီးဖို့ မှ မဖြစ်
နိုင်တာ။ သို့မဟုတ် လပြည့်ဝန်းရဲ့ ရက်က နှစ်ဆယ့်ငါးရက် နောက်ပိုင်း
လကုန်ပိုင်းလောက်မှ ဆိုရင်တော့ မဆိုး။

"မောင်"

"အင်"

"ဒီည ‘. . .’ မှာ မောင် ကြော်ငြာ အက်ဒစ်တင်း မဟုတ်လား၊ ည ဘက်စားကြဖို့ လျှပ် တစ်ခုခု လာပို့မယ်၊ သိလား မောင်"

"အင်း . . . အင်း"

"နေ့လယ်လောက်ကျ ရှုတင်ကို လာခဲ့ဦးမယ်နော်၊ ဘယ်မှ မကူးဘူး မဟုတ်လား ‘. . .’ခြံမှာ ပဲ မဟုတ်လား"

"အင်း"

"မောင် ဘာဖြစ်နေလဲ"

"ဪ . . . ကားတွေ ရှုပ်နေလို့ ပါ"

"အင်း . . . အင်း . . . ဒါဆိုပြီးရော၊ နေ့လယ်မှ တွေ့မယ် . . .နော် မောင်"

"အိုကေ . . . အိုကေ"

အိပ်မက်ဦးက ဖုန်းကိုပိတ် နဖူးစပ်က စို့လာတဲ့ ချွေးတို့ ကို လက်ဖဝါးနှင့် ပွတ်ပစ်လိုက်ရင်း . . .

"အဲကွန်းကလည်း မအေးပါလားကွာ . . . ကျွတ်"

"ဘာကိုပုံချ ညည်းတွားရမည် မသိ၍ သက်မဲ့ဖြစ်သော အဲကွန်းကို အရင်ဦးဆုံး အပြစ်တင်လိုက် ပါသည် ။ စိတ်ထဲမှာ တော့ ရှုပ်ယှက်ခတ် နေပါသည် ။ ဒီပြဿနာက မသေးဘူး ဆိုတာ သူသိနေသည် ။ သူ့အနေ နှင့် အမှန်အတိုင်း စိတ်ထဲရှိတာ ဝန်ခံရလျှင် လပြည့်ဝန်းရဲ့ ရုပ်ရှင်ကား ကြီးကို လက်မလွှတ်နိုင်ပါ။

ဇာတ်က အင်မတန် ကောင်းတဲ့ ဇာတ်။ အကယ်ဒမီ ဘောင်ဝင်တဲ့ ဇာတ်။ ပထမဦးဆုံး ရုပ်ရှင်ကားကြီး အနေနဲ့ ဒီကားကို သူ ရိုက်ခွင့်ရတာ

အင်မတန်မှ ကံထူးလှတာပါ။ သူ လက်လွှတ်မခံနိုင်ပါ။

တကယ်လို့ များ လပြည့်ဝန်းရဲ့ ရိုက်ရက်ဟာ ဆယ့်နှစ်ရက် နောက်မှာ တော်တော်လေး ကပ်လျက် ဖြစ်နေရင် အိပ်မက်ဦးက ရှေ့က ဆယ့်နှစ်ရက်နေ့ ပြီးမည့် ဗီဒီယိုကိုပင် ရက်ရွှေ့ရင် ရွှေ့၊ ဖျက်ရင်ဖျက် လုပ်ဖို့ စိတ်ကူးထားပါသည်။

ကားကြီးမရှိကင် အနည်းဆုံး တစ်ပတ်လောက်တော့ သူ တခြားအလုပ် မလုပ်ဘဲ နေလိုသည်။ ကားကြီးအတွက် သေသေသပ်သပ်လေး ပြင်ဆင်လိုသည်။ ဇာတ်ညွှန်းတော့ သူ ဖတ်ပြီးပြီ။ ဇာတ်ညွှန်းကလည်း အကယ်ဒမီ ဇာတ်ညွှန်းရေးဆရာ ရေးတဲ့ ဇာတ်ညွှန်း။ အင်မတန် ကျေနပ်ဖို့ ကောင်းသည်။

အဲဒီ ဇာတ်ညွှန်းကို သူ အခန်းစဉ်အလိုက် ကင်မရာ Angle ၊ မီးအလင်းအမှောင် Lighting၊ ဇာတ်ကောင် အဝင်အထွက်က အစ အသေးစိတ် ပုံကြမ်းဆွဲပြီး ပြည့်ပြည့်စုံစုံ အသင့်ပြင်လိုသည်။ မင်းသားနဲ့ ရော၊ မင်းသမီးနဲ့ ပါ မရှိကင် ကြုံတွေ့ပြီး စကားနည်းနည်း ပြောလိုသေးသည်။ အခန်းစဉ် အများ စုက ပုဂံမှာ ရိုက်ရမှာ မို့ ရိုက်ကွင်းမှာ လိုအပ်တဲ့ ပစ္စည်းပစ္စယ အသုံးအဆောင် တချို့က အစ ကြိုတင် စုဆောင်းရှာဖွေလိုသေးသည်။

"အစ်ကို . . . မနေ့က ရှုတင်မှာ အစ်ကိုဖုန်း လာတော့ အစ်ကို မအားသေးတာနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ မမ လျှပ်နွယ်မြူး စကားပြောလိုက်သေးတယ် . . . အဟီး"

"ဘာအဟီးလဲ . . . ဘာပြောလို့လဲ"

"မမလျှပ်က အစ်ကိုနဲ့ ဒေါ်လပြည့်ဝန်း အကြောင်း မေးသေးတယ်"

"ဟင်"

"တွေ့ကြသေးလား၊ ဘာတွေ ပြောကြသေးလဲ၊ ဒေါ်လပြည့်ဝန်း ဖုန်း ခဏခဏ ဆက်လား ဆိုတာတွေ၊ ကျွန်တော်က သိပ်မသိဘူး ဆိုလို့ အ ငေါက်တောင် ခံလိုက်ရသေးတယ် ... အဟီး"

"ဟေ့ကောင် ... မင်းတို့ ပေါက်ကရတွေ လျှောက်လျှောက် မဖြန့်နဲ့ နော်၊ မင်းတို့ အပြောမတော်ရင် နေရင်းထိုင်ရင်း ပြဿနာ တက်ရမှာ နားငြီးရမှာ က ငါ"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ သိပါတယ် အစ်ကို"

"အားလုံးကို ဘူးချည်းပဲတော့လည်း မခံနဲ့ ပေါ့"

"ဟုတ် ... သိပါတယ်"

"သိရင် ပြီးရော၊ ခုတောင် ပြဿနာပဲ၊ သူတို့ ရက်တွေ ဘယ်လို ညှိရ မလဲတောင် မသိတော့ဘူး၊ ရက်လွဲပါစေ ဆုတောင်းရမှာ ပဲကွာ"

"မမလျှပ်က ရဲကျော်စွာကို ငါးကားချုပ်မယ် ကြားတယ် အစ်ကို"

"မချုပ်ပါဘူး၊ ငါ သူ့ကို မချုပ်နဲ့ ဦး ပြောထားတာ၊ ဒီကောင့် အမေ ကြီးက ဘာမှ တောင် သိပ်မဟုတ်ခင် ကတည်းက အာရုံနောက်စရာ ကောင်းလွန်းလို့၊ ကောင်လေးက နည်းနည်းလေး လှုပ်လာပေမဲ့ အခုထွက်လာဖို့ အသင့်ဖြစ်နေတဲ့ ကားတွေက ဖြစ်ကတတ်ဆန်းတွေ များ နေလို့ တစ်ကား နှစ်ကား အထွက် ထပ်စောင့်ကြည့်ဖို့ ငါ ပြောထားတာ"

"မသိဘူး အစ်ကို၊ ရှုတင်မန်နေဂျာ ဦးပေါက်စီ ပြောတာပဲ၊ မနေ့က ပြောနေတာ"

"ဟုတ်လား၊ ငါမေးကြည့်ပါဦးမယ်"

အိပ်မက်ဦးက မျက်ခုံးလေး တွန့်တွန့်နှင့် မတင်မကျ ဖြစ်သွားရပါသ
ည် ။ လျှပ် တစ်ယောက်ကလည်း စိတ်မြန်လက်မြန် ဂုန်းဂုန်းခိုင်းခိုင်း ရှိ
တတ်လွန်းတဲ့ သူပင်။
